

Arrest

nr. 266 357 van 10 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 28 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 1 juli 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 juli 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) 1981 in Cuscatlán. In 2001 verhuisde u naar Ilopango, deel van de hoofdstad San Salvador. Hier woonde u tot aan uw vertrek naar België samen met uw partner en uw twee kinderen, die hier heden nog steeds wonen. Ook uw broer R. A. woont in dit huis.

Uw broer R. A. werd in 1998 verplicht om zich aan te sluiten bij de bende MS. Hij was lid tot het jaar 2005, tot ze hem vroegen om iemand te vermoorden. Hij weigerde en stopte bij de bende. R.A. werd op 14 juni 2005 aangevallen door de bendeleden. Ze vielen hem aan met een machete en losten drie kogelschoten op hem. Hij belandde in het ziekenhuis en werd er drie dagen later ontslagen. Hij trok hierop bij u in. Twee weken hierna verhuisde hij terug naar uw ouders, waar hij voordien ook woonde. Twee of drie dagen later werd hij opnieuw beschoten door de bende doch konden ze hem deze keer niet raken. Twee of drie maanden na deze tweede beschieting besloot uw broer R.A. RA. El Salvador te verlaten en reisde hij naar de Verenigde Staten van Amerika (VS).

R. A. werd in 2009 uit de VS gerepatrieerd naar El Salvador. Hij trok bij aankomst in een huurhuis in, dit in de straat van uw ouders. Ongeveer drie maanden na zijn terugkeer kwam hij via burens te weten dat de bendeleden hem opnieuw zochten. Hij trok bij u in ergens in 2014. Ook u ontving, tussen 2009 en 2015 doch weet u niet precies wanneer, het nieuws dat de bendeleden u zochten en dit om druk te zetten op jullie om R.A. te vinden. In 2015, R.A. woonde al een jaar bij u in, besloot hij opnieuw het land te verlaten richting de VS doch bleef hij dit keer in Mexico. Hier werkte hij als landbouwer tot hij ook uit dit land terug werd gerepatrieerd naar El Salvador. Bij terugkeer, in januari 2019, trok hij andermaal bij u in. Opnieuw kwamen jullie te weten, via jullie ouders, dat de bendeleden hem nog zochten.

Hiernaast had ook uw dochter een probleem. Zij werd op een dag achtervolgd door een lid van de bende MS op weg van school naar huis. Hierdoor kreeg ze angst.

U verliet El Salvador op 19 juni 2019 en kwam, na transit in Panama en Spanje, daags nadien in België aan. U diende hier op 28 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in. U verklaart niet terug te keren naar uw land van herkomst uit vrees voor de bendes.

Ter staving van uw verzoek legde u uw paspoort en identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient in hoofdorde te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geen geloof kan hechten aan de door u aangehaalde verklaringen in verband met de problemen die uw broer R. A. zou hebben gekend met de bende MS. Zo wordt gewezen op de vaststelling dat dit asielrelaas tal van onlogische verklaringen bevat en dat uw kennis omtrent essentiële elementen zeer beperkt is, waardoor de geloofwaardigheid ervan ernstig ondergraven wordt. U verklaart dat hij zich verplicht moest aansluiten bij de bende in het jaar 1998 en dat ze hem zeven jaar later opdroegen om iemand te vermoorden, hetgeen hij zou geweigerd hebben (CGVS, p.7 & 8). Gevraagd naar de identiteit van de persoon die hij moest vermoorden, antwoordt u dat het een neef van u was doch weet u opvallend genoeg diens naam niet te geven (CGVS, p.9). Deze persoon kon vluchten naar de Verenigde Staten en daarom dachten de bendeleden dat uw broer hem zou hebben ingelicht over het plan, zo gaat u verder (CGVS, p.8). U weet evenwel niet zeker of R. A. hem ook effectief zou ingelicht hebben (CGVS, p.8). Dit is nochtans bezwaarlijk een detail te noemen. U weet verder niet wie van de bende de opdracht aan R. A. zou hebben gegeven om te gaan moorden, en dan nog zijn eigen neef. Sterker, u weet niet eens te zeggen wie de leider was van de bende waar uw broer zeven jaar lang zou hebben bijgezet, laat staan dat u enig ander bendelid kan benoemen (CGVS, p.9). Men moge nochtans verwachten dat u bovenstaande zaken wel weet gezien uw nauwe contacten met uw broer.

U verklaart dat R. A. te kennen gaf aan de bende dat hij wou uittreden en dat hij daarna beschoten werd, doch heeft u het raden naar hoeveel tijd hier tussen zat (CGVS, p.10). R. A. zou volgens u wel weten wie hem zou beschoten hebben, echter weet u deze namen opnieuw niet te geven. Evenmin kan u met zekerheid zeggen met hoeveel zijn belagers waren (CGVS, 10). Wat ook enorm verbaast is uw verklaring als zou uw broer zijn aangevallen geweest met een machete en dat er ook op hem werd

geschoten, maar hij dit toch wist te overleven. Sterker, hij zou volgens u zelfs niet geopereerd zijn geweest en mocht al na drie dagen het ziekenhuis verlaten. Dit is weinig aannemelijk, te meer u verklaarde dat één van de drie kogels die hem raakten door zijn borst ging (CGVS, p.10 & 11). Het lijkt eerder logisch dat dergelijke aanval gepaard gaat met de nodige medische operatie(s) en een langdurige revalidatie. Daar eindigen uw weinig logische verklaringen niet. U stelt dat R. A. na ontslag uit het ziekenhuis bij u zou hebben verbleven maar al na twee weken het besluit nam om opnieuw bij uw ouders te gaan wonen, waarvan zijn belagers de locatie kenden (CGVS, p.11). Dit raakt kant noch wal. Hiermee geconfronteerd stelt u dat hij nergens naartoe kon, echter is het volstrekt onduidelijk waarom hij niet bij u zou zijn gebleven, waar hij een veiliger onderkomen had. Volgens u zou hij inderdaad opnieuw zijn aangevallen maar dit keer aan het huis van uw ouders, zo'n twee of drie dagen nadat hij terug bij hen was ingetrokken. Dit keer konden ze hem niet verwonden (CGVS, p.12). Dat hij opnieuw een aanval van bendeleden wist te overleven is weinig geloofwaardig. Uw broer wacht nog twee of drie maanden te wachten vooraleer El Salvador te verlaten en neemt daarbij het bevreemdende besluit om al die tijd bij uw ouders te blijven wonen (CGVS, p.12). Men moge verwachten dat hij eerder op de vlucht sloeg en al zeker niet bij uw ouders bleef wonen, de plaats waar zijn belagers hem telkens weer wisten te vinden. Dat u bovendien niet zou weten of het dezelfde personen waren die hem aanvielen is andermaal een aanwijzing dat geen geloof kan gehecht worden aan deze problemen. Dat hij bovendien naar de Verenigde Staten (VS) reisde en er nooit een verzoek om internationale bescherming indiende lijkt eens te meer te bevestigen dat uw broer geen nood had aan internationale bescherming (CGVS, p.14).

Bijgevolg kan ook geen geloof gehecht worden aan het verdere verloop van uw relaas, gezien die elementen het gevolg zouden zijn van de problemen die R. A. kende met een bende doch werd hierboven reeds opgemerkt dat u deze problemen niet aannemelijk maakt. Tal van zaken bevestigen eens te meer dat hier geen geloof aan kan gehecht worden. R. A. zou in 2009 zijn teruggekeerd uit de VS en ging een huis huren bij uw ouders in de straat (CGVS, p.17). Dit is op zich al een eigenaardige beslissing, gezien hij in deze wijk volgens u eerder werd aangevallen door een bende. Zijn veiligheid indachtig kon hij dus evengoed elders gaan wonen. U verklaart dat burens aan uw ouders kwamen zeggen dat bendeleden achter uw broer R. A. vroegen (CGVS, p.13). Dit deelden ze volgens u mee zo'n twee of drie maanden na zijn terugkeer uit de Verenigde Staten (CGVS, p.17). Gevraagd waarom hij dan nog eens zes jaar wachtte om El Salvador opnieuw te verlaten, antwoordt u niet te weten waarom (CGVS, p.14). Dit slaat allemaal nergens op; over zulke zaken moet toch gepraat zijn in familiekring. Pas in het jaar 2014, u wijzigt dit na het onderhoud naar 2013, besloot hij de straat van uw ouders te verlaten en bij u in te trekken. Gevraagd waarom hij dan een jaar later besloot om het land te verlaten stelt u te denken dat ze hem 'meer' lastigvielen doch te stellen dat u het eigenlijk niet weet (CGVS, p.18). Dit zijn allemaal zeer vage verklaringen. Wat u wel weet is dat bendeleden hem een keer gingen opzoeken in zijn huurhuis, ze zouden op de deur hebben geklopt doch deed niemand open, waarop ze opnieuw vertrokken (CGVS, p.18). Indien ze werkelijk op het spoor waren gekomen van zijn locatie, na jaren zoeken volgens u, lijkt het nochtans logisch dat ze op zijn minst het huis betreden op zoek naar uw broer, in plaats van simpelweg te vertrekken omdat niemand de deur open doet. Dat uw broer hen via de deur kon zien maar dat u niet kan zeggen met hoeveel ze waren is andermaal een bevestiging voor het ongeloofwaardige karakter van dit relaas (CGVS, p.18). U weet dit beweerde incident bovendien niet te situeren in de tijd, zelfs niet bij benadering, noch kan u zeggen hoelang hierna uw broer bij u zou zijn ingetrokken (CGVS, p.19). U heeft er bovendien het raden naar wie die burens waren die dit aan uw ouders zouden hebben kenbaar gemaakt (CGVS, p.13 & 14). Het lijkt nochtans vrij aannemelijk dat u op zijn minst hun namen kent. Nog sterker is dat de bendeleden nadat ze naar het huis van uw ouders zouden zijn gegaan en R. A. er zogezegd aanvielen in 2005, nooit meer naar het huis van uw ouders terug zijn gekomen (CGVS, p.14). Indien ze hem werkelijk zochten lijkt het nochtans logisch dat ze hem op zijn minst op deze plek opnieuw komen zoeken. Ook in de lijn der verwachtingen ligt het dat uw ouders dit huis reeds lang geleden verlieten uit veiligheidsoverwegingen. Integendeel, ze zouden hier tot op de dag van vandaag volgens u nog wonen (CGVS, p.12).

R. A. werd in 2019 opnieuw gerepatrieerd naar El Salvador, ditmaal vanuit Mexico. Ook hier diende hij volgens u nota bene geen verzoek om internationale bescherming in (CGVS, p.14). Hij zou ditmaal in uw huis zijn ingetrokken, waar hij op heden nog steeds woont samen met uw partner en uw twee kinderen (CGVS, p.14 & 15). Hoewel uw broer sindsdien geen confrontatie meer kende met de bende, verklaart u dat uw moeder tegen hem zei dat hij niet naar hun huis mocht komen omdat ze opnieuw hadden opgevangen van burens dat de bendeleden achter R. A. vroegen (CGVS, p.14 & 15). U kent de exacte datum niet, wel dat dit gebeurde zo'n drie maanden na zijn terugkeer uit Mexico (CGVS, p.15). Opnieuw weet u niet welke burens uw ouders zouden geïnformeerd hebben (CGVS, p.15). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat R. A. op heden nog steeds in El Salvador woont. Indien hij werkelijk een vrees dient te koesteren moge men verwachten dat hij zich niet meer in zijn land van herkomst bevindt. Het is dan ook merkwaardig dat u wel op de vlucht bent geslagen. U verklaart dat de bende waarmee R.

A. problemen kende druk wou zetten op hem, door u en uw zus te zoeken. Dit kwamen de buren, waar u de naam niet van kent, melden aan uw ouders. U weet echter niet hoe deze buren dat zelf te weten zouden zijn gekomen (CGVS, p.16). Opnieuw dient te worden opgemerkt dat het werkelijk nergens op slaat dat ze dan uw ouders niet rechtstreeks benaderden, noch dat u meer details kent van hoe deze informatie tot uw ouders zou zijn geraakt. U weet daarnaast niet te zeggen wanneer dit gebeurde, zelfs het jaartal kent u niet (CGVS, p.16). U weet wel dat het was nadat R. A. uit de Verenigde Staten terugkwam, wat hij deed in 2009 (CGVS, p.16). U verklaart verder geen problemen te hebben gekend met de bende (CGVS, p.16). Dat u jaren wachtte om het land te verlaten nadat u één keer hoorde dat de bende ook u zocht, is niet bepaald haastig te noemen. Bovendien woont ook uw zus, die volgens u op hetzelfde moment als u werd gezocht, nog steeds in El Salvador. Dit wijst opnieuw niet op een vrees voor vervolging.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die uw broer R. A. zouden hebben gekend met de bende MS. Bijgevolg maakt u ook niet aannemelijk dat deze bende ook u zocht om druk te zetten op uw broer.

De vaststelling dat u één probleem met de bendes niet aannemelijk maakt doet ook twifelen aan de andere problemen die uw familie zou hebben gekend met bendeleden. Een aantal zaken lijken deze twijfels ook te bevestigen. U stelt dat uw dochter op een dag werd achtervolgd door een bendelid toen ze op weg was van school naar huis. U verklaart dat die persoon haar ook heeft aangesproken; echter moet u het antwoord schuldig blijven als u de vraag gesteld wordt wat hij dan juist tegen haar zou gezegd hebben (CGVS, p.20). Dit verwonderd. Men moge verwachten dat u met uw dochter hierover gesproken heeft en dat u wel degelijk op de hoogte bent van de inhoud van dit gesprek, indien waargebeurd. U stelt dat u achteraf te weten kwam dat deze man die uw dochter zou hebben benaderd, vermoord werd door de bende zelf (CGVS, p.21 & 22). Dat u dit zou weten doch niet eens zijn naam kan geven, ondermijnt verder ook het geloof in deze problemen (CGVS, p.21 & 22). Bovendien wordt opgemerkt dat u verklaart dat dit (eenmalige) incident zou dateren van begin 2019 maar dat u geen melding maakt als zou er nadien nog andere confrontaties of benaderingen zijn geweest naar uw dochter toe. De vaststelling dat zij El Salvador niet mee ontvluchtte met u en er op heden nog steeds woont, is opnieuw een bevestiging dat deze vrees wel zeer relatief is. Concluderend maakt u ook uw andere problemen met de bende 'MS' niet aannemelijk.

U legt bovendien geen enkel bewijsstuk neer om uw beweerde problemen te staven, andermaal een aanwijzing dat hier geen geloof aan kan gehecht worden. Uw paspoort en identiteitskaart hebben louter betrekking op uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door

zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uw advocaat heeft na het onderhoud nog enkele opmerkingen en verduidelijkingen bij de notities overgemaakt. Echter hebben deze geen betrekking op de argumenten in deze beslissing en kunnen zij de beoordeling van het CGVS aldus niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Ook voert zij in haar verzoekschrift de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

In het kader van de subsidiaire bescherming wijst verzoekster tevens op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Zij geeft in dit verband aan dat het rapport van verweerder verouderd is en achterhaald. Zij citeert uit landeninformatie van november 2019 van The Guardian en Foreign Policy. Verzoekster werpt nog op dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen van de COVID-19-pandemie, onder meer op socio-economisch vlak. Zij vreest dat zij geen werk zal hebben en zij niet de noodzakelijke medische zorgen zal kunnen krijgen indien zij besmet raakt met deze ziekte.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoekster p. 1-4 en p. 79-84 toe uit de “*Country Policy and Information Note. El Salvador: Fear of gangs*” van Home Office van januari 2021 – versie 3.0.

2.2.2. Op 7 december 2021 brengt verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin hij refereert aan de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021 waarbij de weblink wordt weergegeven en waarin hij eveneens wijst op de Nederlandstalige COI Focus “*El Salvador: Veiligheidssituatie*” van 12 oktober 2020 met weergave van de weblink.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoek(st)er om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoek(st)ers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Waar verzoekster de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeksters beschermingsverzoek is gesteund op een vrees voor de bende MS13. Ze geeft aan dat haar dochter werd lastiggevallen en dat zijzelf werd bedreigd door MS13-bendeleden die op zoek zijn naar haar broer.

Uit de objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle uitoefenen. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus "El Salvador: Veiligheidssituatie" van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel.

Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat in de heersende Salvadoraanse context discriminatie en geweld tegen vrouwen vaak voorkomen. Er is een hoge graad van femicide. Daarbij wordt huiselijk geweld beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen in El Salvador, op de voet gevolgd door geweld vanwege bendeleden. UNHCR meldt dat seksueel en gendergerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid is in de gebieden waar de bendes actief zijn, evenals de rekrutering van meisjes om taken uit te voeren voor de bendes. Uit de landeninformatie blijkt verder dat vrouwen, voornamelijk minderjarige meisjes, gedwongen kunnen worden om de vriendin te worden van een bendelid (Country Policy and Information Note. El Salvador: Fear of gangs van Home Office van januari 2021, p. 10, p. 27 en p. 61-62) en dat indien een vrouw de 'avances' van een bendelid afwijst, dit kan worden beschouwd als verzet tegen de autoriteit van de bendes en zij haar leven in gevaar kan brengen in wijken waar de bendes actief zijn. (COI Focus 12 oktober 2020, p. 20).

Er blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet dat elke vrouw in El Salvador a priori het risico loopt om slachtoffer te worden van vervolging of te worden blootgesteld aan ernstige schade. Er blijkt niet dat vrouwen in El Salvador het slachtoffer zouden zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor iedere vrouw hierdoor kan worden getroffen enkel en alleen omdat zij vrouw is. Dit blijkt ook uit de UNHCR Eligibility Guidelines van maart 2016 waar enkel vrouwen met specifieke profielen dan wel in specifieke omstandigheden worden aangemerkt met een potentieel risicoprofiel. Het voorgaande maakt dat beschermingsverzoeken van vrouwen met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, in het bijzonder die beschermingsverzoeken van vrouwen die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren of die afkomstig zijn uit sociale milieus waar huiselijk geweld gebruikelijk is.

Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

Of een verzoek(st)er die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor verzoekster om slachtoffer te worden van bendege geweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoekster worden verwacht dat zij op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, haar achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar haar land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten haar individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad zal daarom verder nagaan of verzoeksters verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster ingeroepen vrees ten aanzien van de bende MS13 in El Salvador.

De commissaris-generaal heeft geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor verzoekster de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten.

Hij stelt vast dat (i) geen geloof kan gehecht worden aan de door verzoekster aangehaalde problemen met haar broer, dit gelet op de vaststelling dat haar kennis omtrent essentiële elementen zeer beperkt is en zij ook geen logische verklaringen wist af te leggen inzake de medische situatie van haar broer na een vermeende moordpoging van MS13 evenals inzake zijn woonsituatie na een nieuwe tweede aanval, (ii) bijgevolg ook geen geloof kan gehecht worden aan het verdere verloop van verzoeksters relaas in dit verband waarbij ook wordt gesteld dat het eigenaardig is dat verzoeksters broer na zijn terugkomst uit de Verenigde Staten een huis zou gaan huren in dezelfde straat als zijn ouders – waar de aanvallen plaatsvonden – en nog eens zes jaar wachtte om El Salvador opnieuw te verlaten, (iii) verzoekster zeer vage verklaringen aflegde: zo heeft ze er het raden naar hoeveel bendeleden er zouden geklopt hebben op de deur van het huurhuis van haar broer die ze op dat moment wel heeft kunnen zien en kan zij dit beweerde incident niet situeren in de tijd, niet eens bij benadering, noch kan zij aangeven hoe lang hierna haar broer bij haar zou zijn ingetrokken, (iv) de bendeleden na de aanval in 2005 nooit meer terug naar het huis van de ouders zijn gekomen waarbij ook nog wordt opgemerkt dat de ouders er nog steeds wonen, (v) verzoeksters broer, die geen verzoek tot internationale bescherming indiende in de VS, ook geen bescherming verzocht in Mexico en na terugkeer uit Mexico bij zijn zus, zijnde verzoekster, introk waar hij nog steeds woont met verzoeksters partner en twee kinderen, (vi) verzoekster toen zij op bezoek was bij haar ouders door burenen, die zij niet kan noemen, zou gewaarschuwd zijn geweest dat de bende op zoek was naar haar en haar zus om druk uit te oefenen op haar broer doch zij kon dit incident niet concreet situeren in de tijd noch weet zij hoe de burenen hiervan op de hoogte waren, (vii) verzoekster verklaarde verder geen problemen gekend te hebben met de bende zodat het niet bepaald haastig te noemen is dat zij jaren wachtte om het land te verlaten nadat zij één keer hoorde dat de bende haar zocht, dit terwijl haar zus nog steeds in El Salvador woont, (viii)

gezien verzoekster voornoemd probleem met de bendes niet aannemelijk maakt ook doet twijfelen aan de andere problemen die haar familie zou hebben gekend met de bende MS13 waarbij de commissaris-generaal erop wijst dat verzoekster niet weet wat de inhoud van het gesprek was tussen haar dochter en het bendelid dat haar heeft achtervolgd, wiens naam zij niet weet en wie achteraf werd vermoord en aanstipt dat dit eenmalig incident zou dateren van begin 2019 zonder melding van andere confrontaties of benaderingen waarbij wordt opgemerkt dat verzoeksters dochter er nog steeds woont.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift er niet in slaagt om voormelde motieven, die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

Vooreerst bekritiseert verzoekster het motief dat zij geen details kent aangaande de problemen van haar broer. Zij stelt dat zij ten tijde van deze gebeurtenissen amper 17 jaar oud was en dergelijke details niet met haar werden gedeeld. Verzoekster merkt op dat van sommige details haar broer niet eens op de hoogte is, laat staan zij. Zij stelt evenwel na het gehoor navraag te hebben gedaan en kon zo de (bij)namen bekomen van de bendeleden die de opdracht gaven om haar broer te vermoorden evenals twee namen van de drie daders achter de aanvallen en ook de naam van de neef die haar broer diende te vermoorden.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat van een verzoekster om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van een verzoekster zijn gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. Verzoeksters betoog dat de feiten inzake haar broer dateren van vijftien jaar geleden doet dan ook geen afbreuk aan deze vaststelling en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing, te meer verzoekster hierdoor jaren later nog wel problemen zou ondervonden hebben. Zo gaf zij aan tussen 2005 en 2009 toen zij op bezoek was bij haar ouders een waarschuwing te hebben ontvangen dat de bendeleden ook op zoek waren naar haar als drukkingsmiddel ten opzichte van haar broer. Het is dan ook in dit opzicht opmerkelijk dat verzoekster geen inspanningen lijkt te hebben gedaan om meer te achterhalen over de problemen van haar broer, hoewel het hier om een element gaat dat integraal deel uitmaakt van de kern van haar vrees voor vervolging door de MS13-bendeleden. Deze houding is geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er kan immers van een verzoekster om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van haar vluchtrelaas. De Raad acht het niet ernstig dat verzoekster na confrontatie met de bestreden beslissing plots komt aandraven met bijkomende informatie waarmee de voormelde onvolkomenheden en haar gebrekkige kennis zagezegd worden rechtgezet.

De Raad moet erop wijzen dat verzoekster door thans de (bij)namen aan te brengen van de bendeleden die de opdracht gaven om haar broer te vermoorden evenals twee namen van de drie daders achter de aanvallen en de naam van de neef die haar broer diende te vermoorden in 2005, zij hoe dan ook de overige onvolkomenheden en onaannemelijkheden in haar relaas niet kan verklaren noch herstellen.

Zo heeft de commissaris-generaal met reden aangegeven dat hoewel de bendeleden haar broer ervan verdachten zijn neef - die verzoekster initieel niet bij naam kon noemen - ingelicht te hebben over het plan dat hij vermoord zou worden, verzoekster evenwel niet zeker weet of haar broer hem ook effectief zou ingelicht hebben (persoonlijk onderhoud, p. 8). Ook wordt er in de bestreden beslissing correct op gewezen dat verzoekster niet weet wie van de bende haar broer de opdracht zou hebben gegeven om zijn eigen neef dan nog wel te gaan moorden, noch wist zij te zeggen wie de leider was van de bende en wie de bendeleden waren waar haar broer jarenlang deel van uit zou gemaakt hebben (persoonlijk onderhoud, p. 9). Nochtans kan verwacht worden dat zij bovenstaande zaken wel weet gezien haar nauwe contacten met haar broer. Verzoekster betwist noch weerlegt overigens de vaststelling dat zij niet weet hoeveel tijd er zat tussen haar broers mededeling aan de bende dat hij wou uittreden en de eerste aanval/moordpoging (persoonlijk onderhoud, p. 10). Verzoekster weet bovendien niet of het dezelfde personen waren die haar broer een tweede keer aanvielen (persoonlijk onderhoud, p. 13).

In de bestreden beslissing wordt ook gewezen op tal van onlogische verklaringen waar verzoekster met haar betoog geen afbreuk aan kan doen. Zo kan de commissaris-generaal bijgetreden worden in zijn oordeel dat het weinig aannemelijk is dat als haar broer aangevallen zou zijn geweest met een machete en dat er ook op hem werd geschoten, hij dit toch wist te overleven zonder enige operatie of revalidatie met slechts een opname van drie dagen terwijl verzoekster verklaarde dat één van de drie kogels die hem raakten door zijn borst ging (persoonlijk onderhoud, p. 10-11). Verder wordt onder meer terecht opgemerkt dat het volstrekt onduidelijk is waarom haar broer na ontslag uit het ziekenhuis ten gevolge van de aanval niet bij haar zou zijn gebleven, waar hij een veiliger onderkomen had, maar integendeel al na slechts twee weken het besluit nam om opnieuw bij zijn ouders te gaan wonen, waarvan zijn belagers de locatie kenden (persoonlijk onderhoud, p. 11). Ook merkt de commissaris-generaal met reden op dat het weinig geloofwaardig is dat haar broer opnieuw een aanval van bendeleden wist te overleven en nog twee of drie maanden wachtte vooraleer El Salvador te verlaten waarbij dient vastgesteld te worden dat hij al die tijd bij de ouders bleef wonen (persoonlijk onderhoud, p. 12), de plaats waar zijn belagers hem telkens weer wisten te vinden.

Dat verzoekster geen gedetailleerde, specifieke en aannemelijke verklaringen kan afleggen over essentiële elementen doet gelet op het voorgaande ook volgens de Raad ernstig afbreuk aan het geloof in haar verklaringen.

De commissaris-generaal heeft daarenboven nog gewezen op tal van zaken die eens te meer bevestigen dat voormelde problemen betreffende haar broer niet aannemelijk worden gemaakt. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing dienaangaande naar recht wordt gemotiveerd:

“Bijgevolg kan ook geen geloof gehecht worden aan het verdere verloop van uw relaas, gezien die elementen het gevolg zouden zijn van de problemen die R. A. kende met een bende doch werd hierboven reeds opgemerkt dat u deze problemen niet aannemelijk maakt. Tal van zaken bevestigen eens te meer dat hier geen geloof aan kan gehecht worden. R. A. zou in 2009 zijn teruggekeerd uit de VS en ging een huis huren bij uw ouders in de straat (CGVS, p.17). Dit is op zich al een eigenaardige beslissing, gezien hij in deze wijk volgens u eerder werd aangevallen door een bende. Zijn veiligheid indachtig kon hij dus evengoed elders gaan wonen. U verklaart dat burens aan uw ouders kwamen zeggen dat bendeleden achter uw broer R. A. vroegen (CGVS, p.13). Dit deelden ze volgens u mee zo’n twee of drie maanden na zijn terugkeer uit de Verenigde Staten (CGVS, p.17). Gevraagd waarom hij dan nog eens zes jaar wachtte om El Salvador opnieuw te verlaten, antwoordt u niet te weten waarom (CGVS, p.14). Dit slaat allemaal nergens op; over zulke zaken moet toch gepraat zijn in familiekring. Pas in het jaar 2014, u wijzigt dit na het onderhoud naar 2013, besloot hij de straat van uw ouders te verlaten en bij u in te trekken. Gevraagd waarom hij dan een jaar later besloot om het land te verlaten stelt u te denken dat ze hem ‘meer’ lastigvielen doch te stellen dat u het eigenlijk niet weet (CGVS, p.18). Dit zijn allemaal zeer vage verklaringen. Wat u wel weet is dat bendeleden hem een keer gingen opzoeken in zijn huurhuis, ze zouden op de deur hebben geklopt doch deed niemand open, waarop ze opnieuw vertrokken (CGVS, p.18). Indien ze werkelijk op het spoor waren gekomen van zijn locatie, na jaren zoeken volgens u, lijkt het nochtans logisch dat ze op zijn minst het huis betreden op zoek naar uw broer, in plaats van simpelweg te vertrekken omdat niemand de deur open doet. Dat uw broer hen via de deur kon zien maar dat u niet kan zeggen met hoeveel ze waren is andermaal een bevestiging voor het ongeloofwaardige karakter van dit relaas (CGVS, p.18). U weet dit beweerde incident bovendien niet te situeren in de tijd, zelfs niet bij benadering, noch kan u zeggen hoelang hierna uw broer bij u zou zijn ingetrokken (CGVS, p.19). U heeft er bovendien het raden naar wie die burens waren die dit aan uw ouders zouden hebben kenbaar gemaakt (CGVS, p.13 & 14). Het lijkt nochtans vrij aannemelijk dat u op zijn minst hun namen kent. Nog sterker is dat de bendeleden nadat ze naar het huis van uw ouders zouden zijn gegaan en R. A. er zogezegd aanvielen in 2005, nooit meer naar het huis van uw ouders terug zijn gekomen (CGVS, p.14). Indien ze hem werkelijk zochten lijkt het nochtans logisch dat ze hem op zijn minst op deze plek opnieuw komen zoeken. Ook in de lijn der verwachtingen ligt het dat uw ouders dit huis reeds lang geleden verlieten uit veiligheidsoverwegingen. Integendeel, ze zouden hier tot op de dag van vandaag volgens u nog wonen (CGVS, p.12).” Verzoekster repliceert in dit verband louter dat haar broer hoopte dat zijn problemen zouden opgelost zijn en daarom aanvankelijk in de buurt van zijn ouders trachtte te wonen. Ze stelt verder dat haar broer altijd thuis bleef en nooit durfde buiten komen en in 2014 besliste om het land opnieuw te verlaten omdat hij via zijn moeder te weten kwam dat zijn neef de opdracht had gekregen hem te vermoorden. De Raad moet vaststellen dat verzoekster met dit betoog geen afdoende argumenten aanhaalt om voormelde uitvoerige motieven te ontkrachten.

Verzoekster kan immers niet afdoende verklaren waarom haar broer na terugkeer uit de VS in 2009 een huis huurde in de straat van de ouders waar hij eerder reeds twee keer zwaar werd aangevallen terwijl

hij zijn veiligheid indachtig evengoed elders kon wonen. Verzoekster kan niet overtuigen met de verklaring dat haar broer altijd thuis bleef en nooit durfde buiten komen en dat hoewel hij reeds twee maanden na zijn terugkeer uit de VS door de burens werd verwittigd dat er naar hem werd gezocht, hij toch is blijven wonen in de straat waar hij zou aangevallen zijn en gezocht worden.

Als reden waarom haar broer zes jaar wachtte om El Salvador te verlaten geeft verzoekster thans in het verzoekschrift voor het eerst aan dat een (nog) andere neef de opdracht had gekregen hem te vermoorden. Met deze blote *post factum* bewering kan verzoekster geenszins overtuigen, te meer zij tijdens haar persoonlijk onderhoud niet heeft gesproken over een andere neef die MS13-bendelid is.

De commissaris-generaal kan verder gevolgd worden waar hij stelt dat het gegeven dat de broer bovendien naar de Verenigde Staten reisde en er nooit een verzoek om internationale bescherming indiende (persoonlijk onderhoud, p. 14) eens te meer lijkt te bevestigen dat haar broer geen nood had aan internationale bescherming. De Raad stipt hierbij aan dat de broer ook naliel in Mexico een verzoek om internationale bescherming in te dienen (persoonlijk onderhoud, p. 14). Volledigheidshalve kan de Raad hieraan toevoegen dat uit verzoeksters verklaringen overigens blijkt dat ook de Canadese overheden hen in 2005 geen bescherming toekenden wat minstens een negatieve indicatie inhoudt inzake de nood aan bescherming ten gevolge van de problemen van haar broer met de bende MS13.

Verder dient de Raad vast te stellen dat verzoekster niet betwist dat haar broer op heden nog steeds in El Salvador woont samen met haar partner en hun twee kinderen (persoonlijk onderhoud, p. 3). Zij kan dan ook niet dienstig aanvoeren dat zij en haar gezin nergens op een veilige manier konden verblijven. Dit te meer zij verklaarde dat de bendeleden na de terugkeer van haar broer uit de VS in 2009 niet meer bij haar ouders thuis zijn geweest (persoonlijk onderhoud, p. 14), dat haar broer zelf na terugkeer uit Mexico geen confrontaties heeft gehad met de bende (persoonlijk onderhoud p. 15) en verzoekster na een eenmalig incident - dat zij slechts weet te situeren tussen 2009-2015 – niet werd lastiggevallen door de bende en zij ook verklaarde dat nooit iemand van de bende naar haar huis is gekomen (persoonlijk onderhoud, p. 22). De *post factum* bewering dat haar vader recentelijk door bendeleden werd bedreigd - die overigens op een ander adres woont dan haar broer, haar partner en kinderen – met de mededeling dat zij hem niet meer in de buurt wilden zien kan geen afbreuk doen aan voormelde motieven. Verzoekster licht geenszins concreet toe op welke wijze haar vader bedreigd zou zijn geweest en in welke mate deze bedreiging gelinkt is aan haar vluchtrelaas nu zij niet aangeeft dat zij of haar broer vermeld zijn geweest bij deze recente bedreiging.

De Raad stelt vervolgens vast dat volgende overwegingen uit de bestreden beslissing door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten:

“Hoewel uw broer sindsdien geen confrontatie meer kende met de bende, verklaart u dat uw moeder tegen hem zei dat hij niet naar hun huis mocht komen omdat ze opnieuw hadden opgevangen van burens dat de bendeleden achter R. A. vroegen (CGVS, p.14 & 15). U kent de exacte datum niet, wel dat dit gebeurde zo’n drie maanden na zijn terugkeer uit Mexico (CGVS, p.15). Opnieuw weet u niet welke burens uw ouders zouden geïnformeerd hebben (CGVS, p.15). Daarnaast dient te worden opgemerkt dat R. A. op heden nog steeds in El Salvador woont. Indien hij werkelijk een vrees dient te koesteren moge men verwachten dat hij zich niet meer in zijn land van herkomst bevindt. Het is dan ook merkwaardig dat u wel op de vlucht bent geslagen. U verklaart dat de bende waarmee R. A. problemen kende druk wou zetten op hem, door u en uw zus te zoeken. Dit kwamen de burens, waar u de naam niet van kent, melden aan uw ouders. U weet echter niet hoe deze burens dat zelf te weten zouden zijn gekomen (CGVS, p.16). Opnieuw dient te worden opgemerkt dat het werkelijk nergens op slaat dat ze dan uw ouders niet rechtstreeks benaderden, noch dat u meer details kent van hoe deze informatie tot uw ouders zou zijn geraakt. U weet daarnaast niet te zeggen wanneer dit gebeurde, zelfs het jaartal kent u niet (CGVS, p.16). U weet wel dat het was nadat R. A. uit de Verenigde Staten terugkwam, wat hij deed in 2009 (CGVS, p.16). U verklaart verder geen problemen te hebben gekend met de bende (CGVS, p.16). Dat u jaren wachtte om het land te verlaten nadat u één keer hoorde dat de bende ook u zocht, is niet bepaald haastig te noemen. Bovendien woont ook uw zus, die volgens u op hetzelfde moment als u werd gezocht, nog steeds in El Salvador. Dit wijst opnieuw niet op een vrees voor vervolging.” Deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, worden bij gebrek een dienstig verweer dan ook overgenomen door de Raad.

In dit verband moet er samen met de commissaris-generaal op gewezen worden dat verzoekster geen enkel bewijsstuk heeft neergelegd om haar problemen te staven. Zo werd er tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar het medisch dossier van haar broer maar verzoekster stelde dat de ziekenhuisdocumenten aan een advocaat werden gegeven die op de Canadese ambassade trachtte een verzoek om internationale bescherming in te dienen voor de familie (persoonlijk onderhoud, p. 23). Ook de documenten omtrent het verzoek om internationale bescherming in Canada zouden verloren zijn

gegaan omdat haar moeder ze heeft weggedaan (persoonlijk onderhoud, p. 23). Er moet hierbij benadrukt worden dat het niet de taak van de commissaris-generaal is, dan wel de Raad zelf, de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Immers, de bewijslast berust in beginsel bij de verzoekster om internationale bescherming zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van haar relaas. Verzoekster moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de opgesomde cumulatieve voorwaarden is voldaan. In casu kan echter niet geoordeeld worden dat aan alle voorwaarden is voldaan. Zo kan alleszins niet vastgesteld worden dat verzoekster een oprechte inspanning heeft geleverd om haar verzoek te staven en ook niet steeds een bevredigende verklaring heeft gegeven omtrent het ontbreken van (bewijskrachtige) stavingselementen. Zo komt het de Raad niet ernstig voor dat verzoekster niet gepoogd heeft via haar broer zijn medisch dossier te verkrijgen in het ziekenhuis of via de advocaat de beslissing van de Canadese ambassade te verkrijgen of andere bewijskrachtige elementen om haar relaas enigszins te staven.

Waar verzoekster stelt dat zij tevens vreest voor haar kinderen moet de Raad in de eerste plaats opmerken dat de kinderen van verzoekster, een jongvolwassen zoon geboren in 2002 en een minderjarige dochter geboren in 2004, evenwel thans nog in El Salvador verblijven.

Met haar louter algemeen betoog dat haar zoon gevaar loopt gerekruteerd te worden door MS13 gezien zijn leeftijd maakt verzoekster in zijn hoofde een gegronde vervolgingsvrees dan wel een reëel risico op ernstige schade niet aannemelijk, laat staan dat zij dit in haar hoofde (als zijnde familielid) aannemelijk maakt. Verzoekster maakt geenszins gewag van enige toenaderingen en/of incidenten met oog op rekrutering van haar zoon. De Raad benadrukt dat het niet volstaat om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in.

De Raad stelt overigens het volgende vast. In de bijgebrachte landeninformatie door beide partijen kan worden gelezen dat de bendes, in de wijken die onder hun controle staan, kinderen en minderjarige jongeren gebruiken voor hun criminele activiteiten (zoals op de uitkijk staan als poste), waarbij een vraag tot 'samenwerking' of het verlenen van diensten kan uitmonden in rekrutering. Evenwel, niet alle kinderen en jongeren, afkomstig uit wijken die onder controle staan van een bende, lopen een even groot risico om in het vizier te komen van bendes. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat het risico afhankelijk is van het profiel van de jongeren, in de zin dat de bendes voornamelijk kwetsbare jongeren in moeilijke socio-economische situaties viseren die vervolgens bij de bendes aansluiting vinden en een identiteit krijgen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat rekrutering door bendes in El Salvador veelal is ingegeven door persoonlijke kenmerken zoals armoede, lage scholingsgraad of de veiligheid van henzelf en hun families. Veelal gaat het om een vrijwillige of semivrijwillige rekrutering. Zo zijn het bijvoorbeeld de ouders die zich geprivilegieerd voelen omdat de bende hun kind kiest om er deel van uit te maken, dan wel de kinderen zelf die dankzij de bende een soort bescherming ervaren die ze zonder de bende niet zouden hebben of voelen zij zich gemotiveerd door het krijgen van kleine voordelen (cadeautjes, maaltijden, enz.) en het winnen van respect en sociale status (zie UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19 en Refugee Law Initiative "An atomized crisis: reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador", p. 15, 17, 19-20 waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020).

De Raad stelt, na zorgvuldige lezing van het rechtsplegingsdossier, vast dat, behalve zijn jonge leeftijd, het profiel van de zoon van verzoekster verder niet voldoet aan de hierboven geschetste kenmerken van jongeren die doorgaans in het vizier komen van bendes voor samenwerking, dienstverlening en rekrutering. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat in het geval van haar zoon daar alsnog anders over moet worden gedacht. Er blijkt immers niet dat verzoekster en haar gezin zich in een precare socio-economische situatie bevonden, in tegendeel, haar zoon studeert elektronica aan een technisch instituut en werkt in de familiezaak waar hij samen met verzoeksters partner – die daarnaast als chauffeur werkt – computers herstelt. Verzoekster maakt, naast haar vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen die erop wijzen dat haar zoon door MS13 zal worden vervolgd of geviseerd.

Aangaande verzoeksters dochter stelt de Raad vast dat in voorliggend verzoekschrift geen verweer wordt gevoerd tegen volgende motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal correct oordeelt:

“De vaststelling dat u één probleem met de bendes niet aannemelijk maakt doet ook twifelen aan de andere problemen die uw familie zou hebben gekend met bendeleden. Een aantal zaken lijken deze twijfels ook te bevestigen. U stelt dat uw dochter op een dag werd achtervolgd door een bendelid toen ze op weg was van school naar huis. U verklaart dat die persoon haar ook heeft aangesproken; echter moet u het antwoord schuldig blijven als u de vraag gesteld wordt wat hij dan juist tegen haar zou gezegd hebben (CGVS, p.20). Dit verwonderd. Men moge verwachten dat u met uw dochter hierover gesproken heeft en dat u wel degelijk op de hoogte bent van de inhoud van dit gesprek, indien waargebeurd. U stelt dat u achteraf te weten kwam dat deze man die uw dochter zou hebben benaderd, vermoord werd door de bende zelf (CGVS, p.21 & 22). Dat u dit zou weten doch niet eens zijn naam kan geven, ondermijnt verder ook het geloof in deze problemen (CGVS, p.21 & 22). Bovendien wordt opgemerkt dat u verklaart dat dit (eenmalige) incident zou dateren van begin 2019 maar dat u geen melding maakt als zou er nadien nog andere confrontaties of benaderingen zijn geweest naar uw dochter toe. De vaststelling dat zij El Salvador niet mee ontvluchtte met u en er op heden nog steeds woont, is opnieuw een bevestiging dat deze vrees wel zeer relatief is. Concluderend maakt u ook uw andere problemen met de bende ‘MS’ niet aannemelijk.” Verzoekster laat na de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Zij blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

De Raad benadrukt in dit verband overigens dat uit de landeninformatie blijkt dat indien een vrouw de ‘avances’ van een bendelid afwijst, dit kan worden beschouwd als verzet tegen de autoriteit van de bendes en zij haar leven in gevaar kan brengen in wijken waar de bendes actief zijn (COI Focus 12 oktober 2020, p. 20,). Er blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet dat elke vrouw in El Salvador a priori het risico loopt om slachtoffer te worden van vervolging of te worden blootgesteld aan ernstige schade. Er blijkt niet dat vrouwen in El Salvador het slachtoffer zouden zijn van veralgemeende of systematische vervolging waardoor iedere vrouw hierdoor kan worden getroffen enkel en alleen omdat zij vrouw is. Dit blijkt ook uit de UNHCR Eligibility Guidelines van maart 2016 waar enkel vrouwen met specifieke profielen dan wel in specifieke omstandigheden worden aangemerkt met een potentieel risicoprofiel.

Verzoekster slaagt er, gelet op voorgaande motieven die zij niet betwist noch weerlegt, niet in in hoofde van haar dochter dan wel zichzelf als zijnde de moeder, een gegronde vervolgingsvrees dan wel een reëel risico op ernstige schade in dit verband aannemelijk te maken.

Ten slotte merkt de Raad op dat op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020 en de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021, niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van verzoekster om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven heeft. Uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer. Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “certain returnees from abroad” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “depending on the particular circumstances of their case” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de beweerde problemen met de bendeleden van MS13 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster voor haar vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster El

Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zou lopen om (opnieuw) te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat haar vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn.

Het feit dat verzoekster een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In casu moet volledigheidshalve opgemerkt worden dat hoewel verzoekster in El Salvador een zaakje heeft waar haar partner en zoon nog steeds werken, zij geen gewag heeft gemaakt van enige afpersing.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven. Bovendien blijkt in casu niet dat, hoewel haar broer de laatste keer uit Mexico is teruggekeerd in 2019, hij hierdoor gevisieerd is geweest, in tegendeel ondanks de beweerde eerdere incidenten heeft verzoeksters broer geen confrontatie gehad met de bende noch is hij benaderd geweest (persoonlijk onderhoud, p. 15).

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde problemen met MS13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van haar specifieke, individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Het algemene verweer in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal de werking van de bendes in El Salvador niet kent wordt op algemene wijze geponeerd doch niet verder toegelicht, zodat dit betoog niet volstaat om afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen.

De door verzoekster neergelegde documenten aangaande haar identiteit (paspoort en identiteitskaart) kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat verzoeksters verklaringen omtrent problemen met de bende MS13 niet weten te overtuigen. De Raad acht het vluchtrelaas van verzoekster en haar vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekster.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas respectievelijk te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoeksters betoog dat zij in El Salvador geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de

Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Waar verzoekster de socio-economische situatie in El Salvador aankaart, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)” (eigen onderlijnen)

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in El Salvador sprake zou zijn van een preciaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

In casu blijkt verder niet dat verzoekster in deze context zelf wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Verzoekster brengt geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in haar hoofde kan worden aangenomen dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd.

Waar verzoekster verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoekster aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat zij in het geval van een terugkeer naar haar land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van haar bewering dat zij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoekster verder niet aan dat zij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar – in de hypothese dat zij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

In de mate dat verzoekster zich de vraag stelt of zij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat zij, gezien haar persoonlijke omstandigheden, geen werk meer zou kunnen/mogen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene. Hierbij dient aangestipt te worden dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij in El Salvador als naaister werkte (Verklaring DVZ 19 november 2019, p. 2) en zij nog steeds een eigen handelszaak (herstel van apparaten) heeft in het huis waar haar partner en kinderen verblijven waarin zij ook meewerkte (persoonlijk onderhoud, p. 4-5).

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden

onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt echter dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Verzoekster betoogt dat het rapport waarop verweerder zich baseert achterhaald is doch wijst zelf op informatie uit 2019 terwijl verweerder onder meer heeft gewezen op een COI Focus van oktober 2020 en van december 2020. Bovendien heeft verweerder bij aanvullende nota van 7 december 2021 de beschikbare landeninformatie geactualiseerd zodat dit betoog van verzoekster dat de informatie verouderd is, bovendien ook niet langer dienstig is.

Waar verzoekster wijst op de situatie in 2021 moet vastgesteld worden dat uit de aangebrachte informatie niet blijkt dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoekster de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is waarbij dient aangestipt te worden dat na het persoonlijk onderhoud dienaangaande ook opmerkingen werden overgemaakt waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU